VIRUSUL SAU ”CEL CE ESTE”

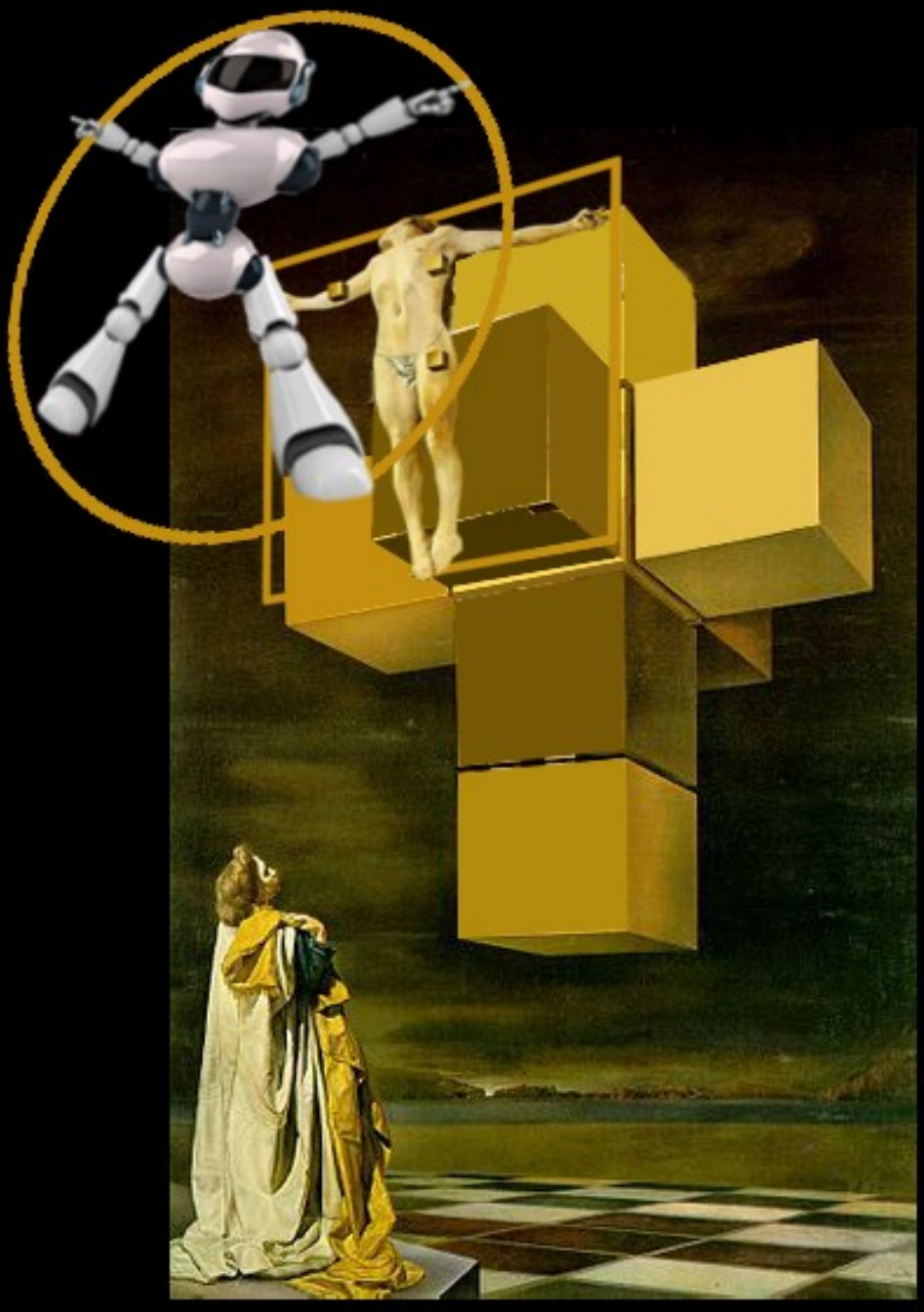

Nr. 37/2025

Zeul Quetzalcoatl și Virusul

NOTĂ

Acest eseu reprezintă o completare a părţii a IV-a, "Retrovirusul în mituri" din cartea "Pandemia primordială sau Antariamin şi Jivanmucta" care este, la rândul ei, un rezumat al celor patru volume ale cărţii "Virusul sau Cel ce Este", în care am argumentat existenţa în ADN-ul nostru a unui genom străin care dirijează umanitatea, prin religie şi căi spirituale, pentru a construi roboţi ce vor putea transporta în alte Sisteme Solare, acest genom străin, atunci când Terra va deveni de nelocuit. Umanitatea a început cu roboţi şi va pleca, sub formă de genom, cu roboţi.

Consider că miturile şi simbolurile ezoterice provin din coborârea conştiinţei la nivel celular[1] ca urmare a practicării căilor spirituale şi a consumului de enteogene, de aici rezultând coerenţa şi larga răspândire a aceloraşi mituri printre popoarele care nu au avut contact între ele. Ele sunt, mai elaborate sau mai puţin elaborate, funcţie de capacitatea intelectuală a practicantului.

1. INTRODUCERE

Când am citit prima dată ”*Popol Vuh*” mi-au atras atenția două pasaje. În primul, Creatorul este îngrijorat dacă primii oameni (virușii) nu se vor mai înmulți și în al doilea, că la despărțirea de fiii săi pentru a pleca în țara lui din cer (virion), le lasă acestora simbolul ființei sale numit ”*pizom gagal*”, adică ”forța înfășurată” (genomul viral ARN).

Din cartea antropologului Jeremy Narby, "Ș*arpele cosmic*", am reținut că *Șarpele cu pene*, Quetzalcoatl, care simbolizează „energia sacră a vieții", înseamnă și «preamăritul geamăn», deoarece în aztecă, **coatl**, înseamnă și «șarpe» și «geamăn».

Se pare că nu sunt singurul care consideră că Dumnezeul lumii noastre este genomul viral ARN, deoarece în cartea *Occidental mythology* (Mitologia occidentala) a lui Campbell se află imaginea ”Întronării șarpelui ca Dumnezeu”, preluată dintr-un sigiliu mesopotamian datat cca. 2200 î.Hr..

Campbell spune despre șarpe (ARN) că : Este simbol al sexelor și al opoziției contrariilor; este feminin și masculin, este *geamănul în sine*, așa cum sunt atâția zei creatori importanți reprezentați mai întâi sub formă de șarpe... El este *zeul primar* aflat la originea tuturor cosmogoniilor, înainte ca monoteismul și rațiunea să-l fi detronat".

*

Quetzalcóatl este o zeitate **dual**ă: corpul său de șarpe (element pământesc) și penele de quetzal[2] (pasăre sacră – element ceresc) sugerează unirea cerului și pământului. Un alt aspect al lui

---

1 Anima este o putere sidhi de a vedea lucruri foarte mici, posibilitatea ei fiind demonstrată de fizicianul Stephen M. Phillips, analizând cartea ”Chimia ocultă” scrisă în 1908 de Annie Besant și C. W. Leadbeater, membri principali ai Societății Teosofice înființată de H. P. Blavatsky

2 Quetzalul = este o pasăre din America Centrală, cu picioare cățărătoare, cioc scurt și robust, arcuit, lat la bază; pene lungi, creastă comprimată, mai dezvoltată la mascul; penaj moale, verzui cu luciu metalic; abdomen roșu aprins, aripi și coadă semi-negre, coada exterioară albă. Are o dimensiune de aproximativ 25 cm. Este nedomesticibilă, deoarece moare de furie în captivitate (ca genomul viral).

Quetzalcatl este că i se schimbă denumirea funcție de etapa în care se află replicarea virionului pe care îl reprezintă. El va fi Ehecatl-Quetzalcoatl **(**Huracan la mayaşi) ca zeu al vântului, Xolotl ca geamăn al său), Tezcatlipoca ca „Oglindă fumegătoare", Nahui Quiahuitl sau Tlaloc ca ”Ploaie de foc”, Xipe Totec ca ”Zeu jupuit”. Quetzalcóatl este şi Nanahuatzin, care se va transforma în soare (în virion). Huracán era înfăţişat cu un picior de om şi unul făcut din trupul unui şarpe sau dintr-o oglindă, numele său chiar însemnând „Cel cu un singur picior” (pentru că este vorba de ARN monocatenar). Tezcatlipoca al aztecilor, rămâne şi el şchiop (îşi elimină dublura folosită la deghizarea în ADN) după lupta cu crocodilul-femelă Cipactli (ADN-ul). A **creat omenirea** actuală, din oasele morţilor aduse din Mictlan (lumea subpământeană).

Secole mai târziu (în cultura toltecă, între secolele X şi XII d.Hr.), apare un preot care, în general, este asociat cu zeul Quetzalcóatl. Numele său era **Ce Acatl Topiltzin Quetzalcóatl**.

În plus:

> *Pentru mesoamericani, un zeu putea să-şi separe părţile constitutive pentru a se descompune în mai mulţi zei sau, invers, se putea uni cu alţi zei pentru a forma o fiinţă divină mai complexă şi mai puternică... Exemplul extrem este acela al uniunii tuturor zeilor într-o singură persoană, Dumnezeul Unitar, suma tuturor puterilor cosmice, numit* ***Pijetao*** *printre zapoteci,* ***Hunab Ku*** *printre mayaşi sau Tloque Nahuaque printre nahuaşi.*[3]

Mitul lui Quetzalcóatl este unul dintre cele mai importante din perioada postclasică a Mexicului. Varietatea surselor şi dificultatea traducerii din nahuatl în altă limbă şi într-un alt sistem cultural a dus la o varietate de interpretări ale lui Quetzalcóatl. Poveştile despre Quetzalcóatl sunt foarte criptice şi greu de interpretat. Ele dau impresia de a fi naraţiuni incomplete sau scoase din context ale unor fapte sau mituri.

Reprezentarea celor două forme ale zeului Quetzalcoatl pe folio 19 al Codexului Laud, un manuscris mexican prehispanic, posibil realizat în secolul al XV-lea. Forma sa de şarpe cu pene, zeitate cerească, este reprezentată în stânga, iar forma sa de zeu al vântului Ehecatl este văzută în dreapta, cu pielea sa complet neagră caracteristică, barba şi masca roşie.

La atâtea interpretări mai adaug şi eu una prin care îl consider pe Quezalcóatl un virion de tip ARN care, în colaborare cu o bacterie şi prin sinucidere, a creat omul printr-o pandemie primordială, OMUL fiind singurul care îl poate readuce iar la viaţă.

Interpretarea mea are la bază cărţile: ”*Burning Water – thought and Religion în Ancient Mexico*” (Apa arzătoare – gândire şi religie în Mexicul antic) a lui Laurette Sejourne şi cartea ”*El mito de Quetzalcoatl*” (Mitul lui Quetzalcoatl) a lui Zdena Porras Jandova, în care am recunoscut în zeul Quetzalcoatl un genom viral în drumul său spre clonare şi autoasamblare. Totodată ţine cont de faptul că şamanii şi iniţiaţii au avut cel mai mare rol în elaborarea miturilor. Călătorind, în stare de transă, în lumea micromoleculară[4] şi discutând cu spiritele întâlnite au elaborat mituri prin

3 López Austin. "*Los rostros de los dioses*...", p.13

4 Stephen M. Phillips analizând cartea ”*Chimia ocultă*” scrisă în1908 de Annie Besant și C. W. Leadbeater a arătat că omul prin antrenamente speciale îşi poate coborî mintea până la nivel subatomic.

antropomorfism[5]. Ca urmare, zeul Quetzalcoatl poate fi rezultatul unui antropomorfism aplicat de şamani şi iniţiaţi ARN-ului viral, virionului şi celulei.

1.1. Virionul în miturile mesoamericane

Pentru a mi se înţelege argumentarea vă reamintesc că un virus este un agent infecţios submicroscopic care se poate replica doar în interiorul celulelor vii ale unui organism. O celulă gazdă infectată este determinată, prin forţă, să reproducă rapid mii de copii ale virusului original. În afara celulelor gazdă, virusurile există sub formă de **virioni**, particule independente compuse din *material genetic*, care codifică structura proteinelor necesare funcţionării virusului, un înveliş proteic numit *capsidă*, care protejează materialul genetic şi o *anvelopă* lipidică externă preluată din celula gazdă, în care sunt încorporate glicoproteine virale esenţiale pentru recunoaşterea şi pătrunderea în celula gazdă.

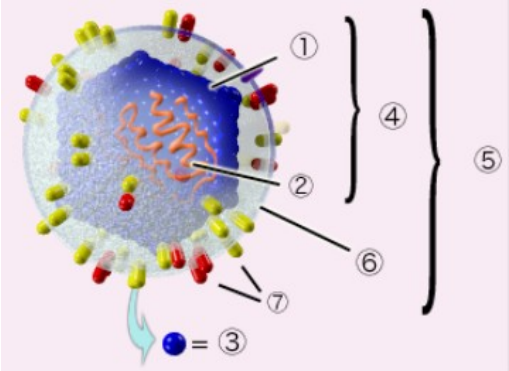

1. Capsidă; 2. Acid nucleic; 3. Capsomer; 4. Nucleocapsidă; 5. Virion; 6. Membrană, înveliş proteic (peplos); 7. Spicule (glicoproteine).

Virusurile nu cresc şi nu se divid, ci se auto-asamblează în interiorul celulelor gazdă. Componentele virale — capsida, genomul viral şi învelişul lipidic — sunt produse separat şi se asamblează spontan într-un nou virion. Mulţi virioni studiaţi au o formă icosaedrică sau sferică, cu diametre cuprinse între 20 şi 300 nanometri. Majoritatea virusurilor au genom ARN.

Există mai multe ipoteze majore care încearcă să explice originea virusurilor, dar **modelul „virocelular”, propus de Patrick Forterre, care sugerează că celula infectată reprezintă adevărata formă vie a virusurilor, în timp ce particulele virale (virionii) sunt analoage sporilor, câştigă tot mai multă susţinere în comunitatea ştiinţifică**.

De curând au fost descoperiţi viruşi gigantici, care, pe lângă dimensiunea mare a genomului, posedă aproximativ 979 de gene care codifică proteine, ceea ce sugerează că undeva pe lanţul evolutiv, unii viruşi, printr-un fel de ”asceză” şi ”abstinenţă sexuală” au reuşit să-şi reducă genomul şi dimensiunea transformându-se în ”vânătorii” de bacterii sau celule de astăzi.

Interesant că într-un capitol al *Mahabharatei*, intitulat ”*Arderea zeilor*”, ascetului Djaratcaru i se reproşează că datorită ascezei lui nu vor mai fi urmaşi şi că ar trebui să-şi găsească o soţie. Djaratcaru acceptă, dar va găsi o soţie tot ascetă ca el. Mai interesant este că virusul ARN e format din doi acizi ribonucleici.

*

Revenind:
Într-un discurs ţinut de anticii mesoamericani se spunea:

”trebuie să fii smerit, dispreţuit şi doborât; şi dacă trupul tău adună la sine putere şi mândrie, pedepseşte-l şi smereşte-l; ai grijă să nu-ţi aminteşti de nimic carnal! . . . Uită-te să nu te saturi de mâncare, fii cumpătat, iubeşte şi practică abstinenţa şi postul . .”

5 Tendinţa de a proiecta caracteristici umane asupra a ceea ce nu este uman, în cazul nostru aceste componente celulare, se numeşte antropomorfism.

Toate mărturiile aztece arată clar că omul este întruparea unei particule celeste (virion). Astfel un tată din Tenochtitlan va anunța sarcina fiicei sale spunând:

"*Să știți deci cu toții că domnul nostru a avut milă, pentru că doamna N., o tânără fecioară recent căsătorită, are în ea o piatră prețioasă (virion) și o pană bogată.. (ARN monocatenar).*"[6]

Sau o moașă spune către un nou-născut:

"*Fiul meu bine iubit și tandru ... să știi și să înțelegi: casa ta nu este aici . . . Această casă în care te-ai născut (bacteria sau celula) nu este decât un cuib, un han la care ai ajuns, la intrarea ta în această lume; aici înmugurești și înflorești (clonezi)... adevărata ta casă este alta (virionul nu celula sau bacteria).*"[7]

Și încă o dată:

"... Domnul nostru Quetzalcoatl, care este creatorul, a pus în acest praf (om) o piatră prețioasă (virion) și o pană bogată (genom ARN viral)."[8]

Există multe indicii că sufletul uman era reprezentat simbolic de o piatră prețioasă (virion) sau de o pană (ARN viral). În *Analele lui Cuauhtitlan* citim: ... se spune că mama lui Quetzalcoatl (bacteria sau celula) a rămas însărcinată pentru că a înghițit o piatră de smarald (virion)"[9]. Mama lui Huitzilopochtli a rămas însărcinată după ce a avut în sân o pană albă (genom viral) pe care o găsise în timp ce mătura templul (virionul).

Cel mai important atribut al lui Quetzalcóatl este *melcul* care avea mai multe simbologii pentru vechii mexicani, precum nașterea sau capacitatea de a da viață, dar chiar și viața eternă (având în vedere că interiorul melcului reprezintă într-un fel „un cerc etern").

Dacă privim imaginile de mai jos cu scoici marine utilizate în societate ca elemente decorative sau glifurile stilizate ale acestora vom observa cât de bine seamănă cu un virion (se văd spiculii și ARN-ul viral):

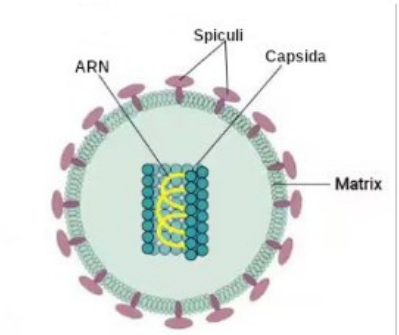

6 Sahagun, op. cit., Vol. I, p. 571
7 Ibid., p. 602.
8 Sahagun, op. cit., Vol. I, p. 608.
9 Anales de Cuauhtitlan, Codice Chimalpopoca, Imprenta Universitaria, Mexico, 1945, p. 7.

Ultimul glif îl reprezintă pe **Hunab Ku**, ”Dumnezeul Unic”, considerat singurul zeu, viu și adevărat, și care era atât de sacru încât nu putea fi reprezentat. Linia în formă de melc din aceste imagini reprezintă ARN-ul viral. El apare și în gliful sau voluta popoarelor nahua care înseamnă *cuvânt*. El arată ca un melc tăiat longitudinal și are forma unui vârtej (adică aer, adică spirit).

Astăzi ARN-ul și ADN-ul este comparat cu un limbaj ce folosește patru litere A, C, G și T sau U, cuvinte de trei litere – codoni și propoziții – gene.

1.2. Nașterea lui Quetzalcoatl

Nașterea lui Quetzalcoatl a fost una neobișnuită. El a fost adus pe lume de zeița virgină Coatlicue (*Mama zeilor* sau *Doamna cu fustă de șerpi*). Interesant că era înfățișată și ca Tlazolteotl, zeiță sexual impură și păcătoasă. Era reprezentată grafic cu fața făcută din doi șerpi îngemănați (ADN), cu șerpi de sânge țâșnindu-i din gât, purtând o fustă de șerpi vii și un colier făcut din inimi și cranii umane, cu sânii goi și fleșcăiți, simbol al mulțimii de zei pe care i-a născut și alăptat.

Coatlicue a rămas însărcinată după ce a fost lovită de o minge cu pene (virion) pe când se afla într-un templu, astfel născându-i pe Quetzalcoatl și pe Xolotl. În altă versiune, Quetzalcoatl este fiul zeului primordial Ometeotl, născut atunci când tatăl său și-a împrăștiat suflarea divină pe pământ (injectare genom sau decapsidare).

Mai există o legendă care susține că zeul a avut doi părinți: mama lui a fost Xochiquetzal, iar tatăl, Mixcoatl („Șarpele norilor”).

O poveste aztecă ne spune că Quetzalcoatl a fost odată ispitit de zeul tentației, Tezcatlipoca, să întrețină o relație intimă cu o preoteasă virgină (bacteria sau celula). Din cauza remușcării, el s-a sinucis dându-și foc (decapsidându-se), iar inima lui (genomul ARN viral) a devenit Steaua dimineții, Tlahuizcalpantecuhtli (virionul).

În *Codex Magliabeci* (p. 61) se spune despre el că este: ”...fiul unui alt zeu pe care ei îl numesc Mictlantecuhtli (ADN), care este Domnul Țării Morților” (nucleul celular).

Conform *Legendei Sorilor,* tatăl divin (virionul) îl concepe pe Quetzalcóatl (clonă virion) după o luptă singulară cu mama (bacterie sau celulă). În această versiune, Chimalman, mama lui Quetzalcóatl, este o femeie războinică originară din Huiznáhuac, care se angajează într-o luptă singulară de seducție cu Mixcóatl, tatăl vânător a lui Quetzalcóatl.

Și *Codicele Vatican A* (7 rest) oferă o versiune magică a nașterii lui Quetzalcóatl. Mama acestuia, Chimalman (bacterie sau celulă), concepe copilul printr-o fărâmă (virion) care cade pe sânul ei în timp ce mătură casa, sau într-o altă versiune din *Anales de Cuauhtitlán*, p. 7, mama lui Quetzalcóatl rămâne însărcinată după ce înghite un *chalchihuitl* sau piatră prețioasă (virion). Numită și Quetzalxochitzin, mama lui Quetzalcóatl ar fi fost amanta tatălui (a virionului).

În *Legenda Sorilor,* tatăl este victima rudelor sale, de data aceasta a fraților săi Apanécatl, Colton și Cuilton (cele trei enzime din virion), unchii lui Quetzalcóatl.[10] Aceștia îl ucid și apoi merg să-l îngroape (să-l insereze în ADN).

Conform *Analelor din Cuauhtitlan*, la vârsta de 9 ani, Quetzalcóatl începe să cerceteze ce s-a întâmplat și află despre crimă (p.7). Vulturul Cozcaquauhtli îi dezvăluie adevărul și îi indică unde să caute rămășițele (*Legenda Sorilor,* p.125). Quetzalcóatl dezgroapă oasele tatălui său și le îngroapă într-un nou templu dedicat lui, Mixcoatépetl (creează o nouă clonă).

10 În *Relación de la genealogía*, ucigașul este doar unul dintre aceștia, Atecpanécatl, care este aici cumnatul tatălui lui Quetzalcóatl.

1.3. Quetzalcóatl și planeta Venus

Mayaşii numeau Xux Ek (”stea albină”) planeta Venus, în sensul că virionul înțepa cu unul din spiculii săi celula. Zeul albinelor sau ”Zeul coborât” reprezentat cu o floare-cupă în mâna dreaptă, era numit și Kukulcan.

Mai jos, tot un zeu descendent, este reprezentat cu patru pene de vultur între picioare (cele patru baze A, C, G, U), ceea ce indică faptul că acesta coboară din soare. Brațele au pene, ceea ce arată că acesta coboară din cer. În mod semnificativ, în mâini ține un mic ou (virionul).

În figura de mai jos din *Codicele Dresda*. se poate vedea imaginea lui Ah Muzen Cab (Quetzalcoatl), zeul care acceptă să coboare din cer pentru a le oferi oamenilor darul dulce al mierii (genomul viral). Pe banda de sus se află **quincunxul**,[11] iar în dreapta, o bandă ondulată care reprezintă planeta Venus.

11 Un quincunx este un model geometric format din cinci puncte dispuse într-o cruce, patru dintre ele formând un pătrat și al cincilea în centru.

Zeul, în loc de față, are un glif al lui Venus-quincunx-melc. Între picioarele sale apare un falus gigantic, care este, la rândul său, gliful cuțitului de silex: cuțitul ritualului de sacrificiu. Penisul enorm este un simbol al marii sale capacități creatoare: el este ”Dătătorul de viață” (virusul face mii de copii). Viața eternă a umanității vine numai prin Quetzalcóatl. Glyful ne arată că Quetzalcóatl coboară din cer, ca Venus, pentru a se scufunda în lumea subterană, ca un act de sacrificiu de sine în beneficiul umanității.

Următoarea figură (similară cu cea anterioară, cu excepția faptului că provine din cultura aztecă) ilustrează aceeași idee, dar din punctul de vedere al tenochcilor.

În ea se poate observa Quetzalcóatl (identificabil după boneta sa conică), ieșind dintr-un frumos vas votiv împodobit cu banda ondulată care o reprezintă pe Venus (Quetzalcóatl se oferă ca dar sau ofrandă pentru sine însuși). În spatele bonetei se observă o mare floare de hârtie (rozeta morții), ceea ce înseamnă că zeul își oferă viața. Ideea este accentuată de faptul că fața personajului este un craniu dezbrăcat de carne. Fapt interesant: Aztecii credeau că tot ceea ce zeii le dăruiau oamenilor, aceștia trebuiau să „plătească” hrănindu-i pe zei cu sângele lor. Ideea se manifestă în faptul că zeul, în loc de mâini sau picioare, are gheare de jaguar (pământ-moarte): pentru azteci, acest lucru înseamnă că este înfometat de inimi umane. Nu numai atât, dar are limba scoasă, ceea ce înseamnă tot că este însetat de sânge uman.

Mesoamericanii au simbolizat, prin traiectoria planetei Venus, cele două etape ale virionului: **zeu şi om**.

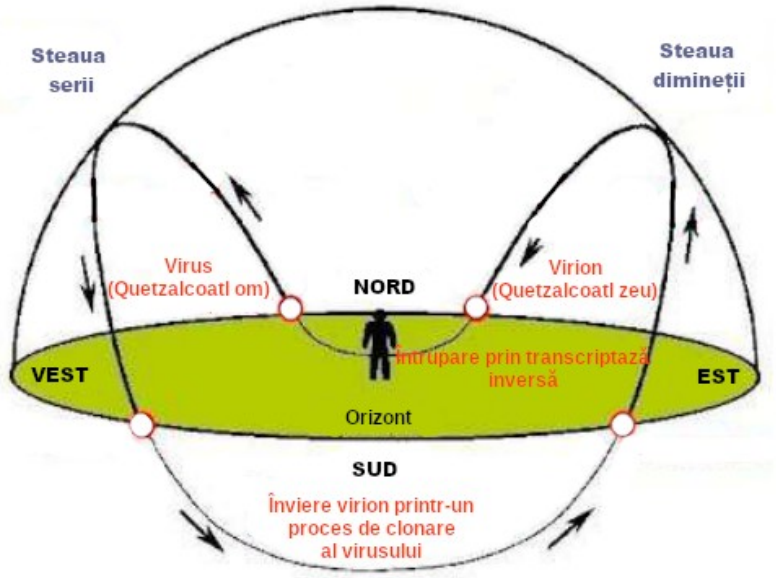

Călătoria virionului în celulă corespunde cu cea a planetei Venus, când aceasta dispare pentru a reapărea ca Steaua Dimineții, sau cu cea a Regelui Tollan, când acesta se îndreaptă spre focul mântuitor din lumea subterană.

Zeii reprezentați de planeta Venus sunt **Nahui Quiahuitl** alias Tlaloc (zeul ploii de foc) și Xolotl (psihopomp și geamănul său).

În timp ce Xolotl, deghizarea în ADN a genomului ARN, este personificarea "Stelei amurgului", virionul clonat este asociat cu "Steaua dimineții".

În calitatea de zeu al luminii matinale, Quetzalcoatl a primit titlul de "Tlahuizcalpantecuhtli", ceea ce înseamnă "stăpânul Stelei zorilor".

Ca Venus (virion), el este spiritul pur condamnat la întrupare; drept câine (Xolotl), el este materia; probabil din același motiv, aztecii îl considerau zeul gemenilor și al altor fenomene duale. În a treia sa formă, el este zeul dătător de suflare care, punând în mișcare materia impregnată cu spirit, permite crearea energiei luminoase sau a sufletului (permite clonarea virionului).

Această energie, indispensabilă mișcării universului, nu poate ieși în mod vizibil decât din om, deoarece numai el posedă un centru susceptibil de a-și transforma spiritul. Fără acest punct dinamic de uniune, spiritul (genomul viral) ar fi destinat să se piardă în materie (în ADN). Salvându-se pe sine, omul - al cărui arhetip este Quetzalcoatl - salvează creația (virionul). Acesta este motivul pentru care Quetzalcoatl este, înainte de toate, Răscumpărătorul.

Pe Stela 1 descoperită la Xochicalco se face aluzie la crearea zeului Quetzalcóatl (7 Ochiul Reptilei sau Vântul), adică la Ciclul Venusian care trece de la Steaua zorilor la Steaua serii.

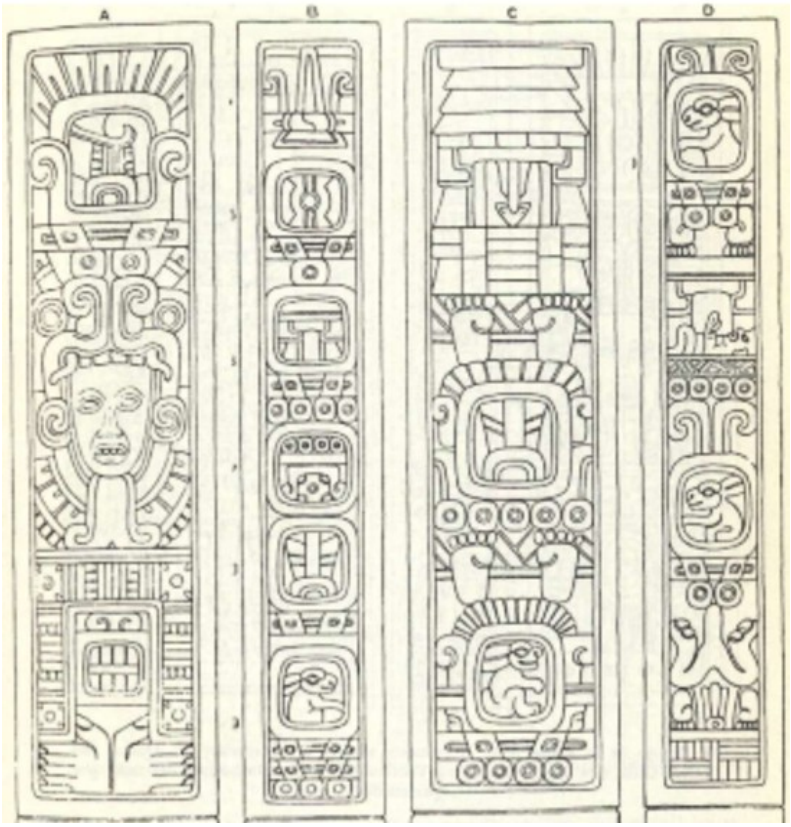

Cele patru fețe ale stelei sunt marcate cu „A”, „B”, „C” și „D”). Fața A este împărțită în trei părți, marcate aici cu culorile galben, roz și albastru. În galben, se observă, de jos în sus, două mâini întinse și unite într-o atitudine de a oferi sau a dărui ceva. Deasupra mâinilor se află o gură de jaguar, care reprezintă lumea subterană, monstrul pământului, iar în jurul acestei guri se află o bandă decorată cu cruci și legături de pene asociate cu Venus. În continuare (în roz) apare efigia lui Quetzalcóatl ieșind din gura unui șarpe cu trăsături feline (moartea și lumea subterană). Se pot observa nările și ochii șarpelui. Quetzalcóatl apare cu urechi în formă de melc tăiat transversal. Pe

de o parte, aceasta este o reprezentare a planetei Venus ca stea matinală care răsare la orizont (emergentă, adică înviată) sau Tlahuizcalpanteaihtli, Domnul Zorilor.

În albastru, este gliful calendar 7 ochi de reptilă sau Vânt, care indică data creației sau nașterii sale. Melcul tăiat transversal era un simbol al eternității, al „unei rotații eterne”. Ideea este că un atribut al lui Quetzalcoatl este acela de a fi același „din eternitate în eternitate” (de aici ideea de reâncarnare). Ciclul planetei Venus este o reprezentare a morții și învierii lui Quetzalcóatl.

În ansamblu, fața A a stelei arată apariția lui Venus, Steaua dimineții (virusul), care iese din lumea morților (nucleul celulei), adică din lumea subterană sau întuneric; sau, de asemenea, că din adâncurile Pământului (celula) iese Venus (virionul), Steaua dimineții, pentru a începe un nou ciclu venusian în vest.

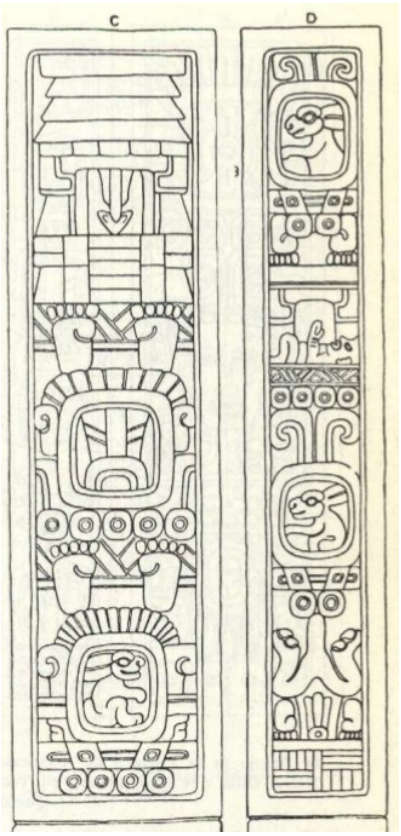

Pe partea laterală a stelei (coloana B), de sus în jos, se observă o serie de hieroglife (legătura solară, 6 Ollin, 9 Calli, 4 Kin sau Venus, 5 Ácatl, 13 Tochtli), care indică durata de timp în care Venus este Steaua dimineții ; în timp ce pe partea din spate a stelei (coloana C), de jos în sus, vedem hieroglifful 9 Tochtli (iepure), apoi o rogojină sau un covor în centrul căruia se află hieroglifful 5 Acatl (trestie) cu două picioare jos și două picioare sus, care urcă către o casă sau un templu cu o săgeată în centru, simbol al cuceririi.

Aici, rogojina sau covorul simbolizează bolta cerească, adică cerul; prin ea trece sau se mișcă Venus în aspectul său dual, adică trupul și spiritul său, care trec victorioși prin cer după ce au învins lumea subterană. Cu alte cuvinte, Quetzalcóatl, ca Nácxitl care înseamnă *Patru picioare*, apare în invocarea sa de Tlahuizcalpantecuhtli. Quetzalcóatl este denumit *Patru picioare* pentru că merge în Mictlán, în țara morților, împărțit în două persoane (ARN-ul deghizat și ADN-ul). Pe de o parte, el — corpul său — și, pe de altă parte, Xólotl — nahualul său, sau spiritul său — geamănul prețios, adică pe această față sunt reprezentați gemenii prețioși Hunahpú și Ixbalanqué, din *Popol Vuh.*

Pe partea laterală stângă a stelei (coloana D), de sus în jos, se observă hieroglifful 7 Tochtli, apoi două picioare care coboară într-o cameră sau casă în care se află un personaj odihnindu-se pe o rogojină (4 Calli); apoi apare din nou hieroglifful 7 Tochtli, urmat de un monstru sau animal

tăiat în două, pentru a se termina cu două picioare care coboară din nou pe pământ sau în apa înflorită (rogojină sau covor împletit cu flori). În acest caz, cele două picioare indică faptul că Venus a încetat să mai fie Steaua serii şi a devenit Steaua dimineţii; că şi-a părăsit casa din vest şi s-a mutat în casa din est; şi că, acum ca Xólotl sau geamănul preţios (spirit, nahual sau câine), cealaltă jumătate a zeului coboară pentru a dispărea în lumea morţilor, de unde va reapărea ca Stea a zorilor.

Pe scurt, Stela 1 din Xochicalco descrie, într-o manieră poetică, orbita planetei Venus, care este unul dintre simbolurile lui Quetzalcóatl, şi, prin urmare, povesteşte moartea şi învierea acestuia, adică circuitul etern al virionilor: apariţia ca Stea matinală în est (Tlahuizcalpantecuhtli, Domnul Zorilor = clonă virion), ieşind din lumea subterană (celulă) şi deplasându-se pe bolta cerească, pentru o perioadă de timp, şi apoi transformarea în Stea de seară (Xólotl, geamănul preţios = prin transcriptază inversă), care dispare în est în vederea clonării şi a-şi începe din nou călătoria spre vest.

2. Quetzalcoatl zeu

Quetzalcoatl este prezentat ca un preot dedicat penitenţei, care nu se arată în public şi trăieşte închis într-o cameră întunecată (capsida virusului) la care nimeni nu are acces.

”Quetzalcoatl este asociat cu înţelepciunea, ştiinţa şi arta. Culoarea sa este albul, simbol al purităţii şi al viziunii morale şi estetice înalte. Pasărea sa este quetzalul (virionul), un simbol solar, iar piatra sa este chalchihuitl, sau jadul (genomul viral), cea mai preţuită piatră preţioasă şi sacră printre popoarele indigene…” (pp. 99) (Samuel Marti, Simboluri ale culorilor, zeităţilor, numerelor şi direcţiilor, 1960).

Majoritatea surselor îl prezintă ca pe un înţelept maestru care, prin exemplul său, a predicat şi a reuşit să instaureze pe termen lung practici religioase de cult, post, autosacrificiu şi penitenţă care au dăinuit până la începutul epocii coloniale[12]. Gomara descrie astfel viaţa ascetică pe care o ducea Quetzalcóatl:

> *Quezalcoatlh era un om cinstit, cumpătat, religios, sfânt şi, după cum spun ei, zeu. Nu s-a căsătorit şi nu a cunoscut femeia. A trăit în castitate, făcând penitenţă aspră prin post şi disciplină. El a instituit postul, care înainte nu era practicat, şi a fost primul care a făcut sacrificii de sânge pe acest pământ.*” (Gomara, p.433-434)

Pentru a se transforma în om, trebuia să-şi piardă castitatea şi să părăsească cerul. Pentru aceasta, nişte vrăjitori:

> *”în timp ce el era absent în retragerea sa, i-au adus în secret o prostituată (celula), care trăia atunci, foarte dezonorată, şi care se numea Xochiquetzal.* (Duran, p. 14)

Tatăl lui Quetzalcoatl a trecut prin aceeaşi experienţă, deoarece procesul de clonare este acelaşi.

Pentru că virionul trebuie să se decapsideze într-o celulă, după care ARN-ul viral trebuie să-şi facă o copie în oglindă pentru a se deghiza în ADN dublu catenar în vederea inserării în genomul celulei miturile vor vorbi de o oglindă şi despre un câine ce va prelua clonarea în lumea subterană a celulei.

Analele din Cuauhtitlan prezintă o altă versiune a aceluiaşi subiect (p. 8-10). În aceasta, duşmanii regelui sunt Tezcatlipoca, Ihuimécatl şi Toltécatl (cele trei enzime pe care le posedă virionul: transcriptaza inversă, integeaza şi proteaza), care intenţionează să-l alunge pentru a pune mâna pe teritoriu. Conspiraţia pusă la cale de ei este împărţită în trei faze criptice.

> *În prima parte a planului, Tezcatlipoca propune să i se aducă lui Quetzalcóatl o oglindă pentru, conform textului, ”**a-i da trupul său**” (aspect de ADN dar şi de om).*

12 Tot ce ţine de esoterism.

Pretinzând că este un vasal venit de pe muntele Nonohualcatépetl, acesta se prezintă la palat pentru a încerca să convingă gărzile să-l lase să intre cu oglinda pentru a-l vedea pe Quetzalcóatl. Preotul este primul surprins de motivul vizitei, deoarece pentru el (ca și pentru noi) nu este clar ce înseamnă „să-i dea trupul”. În cele din urmă, Tezcatlipoca este lăsat să intre și îi dă oglinda lui Quetzalcóatl pentru a se privi: „Privește-te și cunoaște-te, fiul meu”, îi spune el, ”căci trebuie să apari în oglindă”. Quetzalcóatl se sperie de ceea ce vede, pentru că are un aspect foarte rău, bolnăvicios și îmbătrânit. „Dacă m-ar vedea vasalii mei, ar fugi”, exclamă el. (...). Vasalii mei nu mă vor vedea niciodată, pentru că voi rămâne aici”.

După ce au atins acest obiectiv ciudat de a-l confrunta pe Quetzalcóatl cu imaginea sa și de a-l determina să se ascundă de public, conspiratorii continuă cu a doua parte a planului.

Tezcatlipoca și Ihuimécatl cheamă un expert în pene numit Coyotlinahual și îl trimit să se ofere să-l pregătească pe Quetzalcóatl pentru o apariție publică: „Fiul meu”, îi spune Coyotlinahual preotului, ”eu zic să ieși să te vadă vasalii; o să te aranjez, ca să te vadă”. Meșterul îi face lui Quetzalcóatl insigna din pene (apanecayotl), apoi îi pune masca verde, îi vopsește buzele în roșu și fața în galben, îi face niște colți și îi pune o barbă din pene. Apoi îi dă oglinda ca să se vadă. Quetzalcóatl este foarte mulțumit și acceptă să iasă în public. Apoi Coyotlinahual îi va anunța succesul lui Ihuimécatl: ”L-am alungat pe Quetzalcóatl”, îi spune; ”acum e rândul tău” (să-l insereze în ADN și apoi să-l cloneze).

A treia parte a planului constă în a-l îmbăta pe Quetzalcóatl. Ihuimécatl și Toltécatl se duc la Xonacapacoyan, unde petrec câteva zile gătind diverse feluri de mâncare și pregătind o bună cantitate de pulque. Apoi se prezintă cu toate acestea la casa lui Quetzalcóatl. Gărzile le refuză de mai multe ori intrarea, până când conspiratorii afirmă că sunt originari din Tamacaztépec și Toltecatépec, moment în care li se permite accesul. Vizitatorii îi oferă cina lui Quetzalcóatl, apoi îl îndeamnă să bea pulque. El se scuză, spunând că postește. Ei insistă și îi spun să-l încerce măcar cu degetul mic. Quetzalcóatl acceptă și îi place atât de mult încât bea cinci porții dintr-o dată. Când Quetzalcóatl este deja beat, la fel și pajii săi, dușmanii încep să-i cânte o strofă în care îl îndeamnă să-și părăsească casele de post și să plece din Tula.

În acest moment apare un nou personaj, o soră a lui Quetzalcóatl care nu este prezentă în celelalte versiuni. Complet beat, acesta spune: „Duceți-vă și aduceți-o pe sora mea mai mare, Quetzalpétlatl; vom bea amândoi până ne vom îmbăta”. Sora, de asemenea mistică, postește în Nonohualcatépec. Pajii se duc să o aducă și, de îndată ce o aduc la palat, conspiratorii îi dau și ei cinci porții de pulque. Odată ce ambii mistici sunt beți, nu mai postesc, nu mai coboară la fântână, nu mai fac penitență și nu mai aduc niciun sacrificiu. Când își dă seama ce s-a întâmplat, Quetzalcóatl decide că nu mai poate face altceva decât să plece din Tula. Ordonează ca toate lucrurile sale să fie adunate și ascunse în fântâna rituală unde obișnuia să coboare, și pornește spre Tlillan Tlapallan.

În versiunea lui Ixtlilxóchitl, el își trimite comorile în provincia Quiahuiztlan, situată tot pe coastă. Quetzalcóatl încearcă să ia cu el tot ce este bun în Tula, dar în timpul fugii sale este interceptat de „vrăjitorii dușmani” care îi cer să le predea ”toate artele mecanice de topire a argintului și de prelucrare a pietrelor și lemnului, de pictură și confecționare a penelor, precum și alte meserii” și, efectiv, îl jefuiesc de întregul patrimoniu cultural al toltecilor (Sahagún, p. 217). Cu alte cuvinte, Quetzalcóatl (alias genomul viral) se inserează în ADN. De aceea în Huehuecuauhtitlán se spunea că Quetzalcóatl ar fi aruncat cu pietre într-un copac mare (ADN), care putea fi văzut și astăzi acolo, cu trunchiul plin de pietre. În locul pe care l-a numit Temacpalco, eroul s-a așezat pe o piatră, iar pe aceasta au rămas vizibile până astăzi urmele fundului său, ale mâinilor sale și ale lacrimilor pe care le-a vărsat privind spre Tula.

Istoria mexicanilor prin picturile lor spune pur și simplu că Quetzalcóatl „a ajuns la Tlapalla și în ziua în care a sosit s-a îmbolnăvit și a murit” (p. 38). *Legenda Sorilor* afirmă în mod similar că,

la sosirea în Tlapallan, a fost bolnav timp de cinci zile, apoi a murit și a fost incinerat de adepții săi; acest lucru s-ar fi întâmplat într-un an 4-Tochtli (p. 125). *Analele din Cuauhtitlán*, în schimb, înregistrează anul 1-Acatl ca dată a acestei morți survenite în Tlillan Tlapallan: în acest loc de pe coastă — tradus aici prin „incinerator” —, Quetzalcóatl și-ar fi pus insignele și, plângând, s-ar fi aprins singur.

În *Istoria Mexicului, p. 114-115 se spune că:*

> *Într-o zi, Tezcatlipoca s-a dus la templul lui Quetzalcóatl. Acolo se afla o efigie a lui Quetzalcóatl și o oglindă pe care indienii o prețuiau foarte mult, deoarece, potrivit lui Quetzalcóatl, prin intermediul acestei oglinzi va ploua întotdeauna și, dacă îi vor cere acest lucru prin intermediul oglinzii, el le va da ploaia. Intrând în templu, Tezcatlipoca a găsit gărzile adormite și s-a dus direct la altar, a furat oglinda și a ascuns-o sub palatul unde dormeau gărzile, după care a plecat. Când paznicii s-au trezit, au căutat oglinda cu multă sârguință, dar Tezcatlipoca a întâlnit o bătrână în calea sa și i-a spus: „Du-te la palat și spune-le paznicilor că ceea ce caută se află sub palatul lor și vei fi bine văzută de ei”. Bătrâna a făcut așa.*

3. Quetzalcoatl om

Despre Quetzalcoatl ca om, miturile spun că este un străin (virion) care a apărut pe acest pământ (celula) venind din țări îndepărtate (Duran, p.10). În versiunea lui Ixtlilxóchitl, povestea lui Quetzalcóatl este împărțită în mod expres între două personaje din epoci diferite, unul numit Quetzalcóatl și celălalt Topiltzin. Quetzalcóatl ar fi fost un străin care, în timpul celui de-al treilea Soare sau Epoca lumii, ar fi sosit din est la Cholula și în orașele olmecilor și xicalancilor, pentru a predica o doctrină a virtuții (ceea ce predică azi biserica și căile spirituale); dar, văzând cât de puțin profitau localnicii de munca sa, s-ar fi întors pe același drum pe care venise (s-a clonat), anunțând că se va întoarce. Topiltzin ar fi aparținut, în schimb, națiunii toltece, care ar fi ajuns în centrul Mexicului în timpul celui de-al patrulea Soare. Acest rege ar fi trebuit să facă față căderii Tulei din cauza disensiunilor politice și a unei mari calamități alimentare; după ce a fugit din oraș (virusul părăsește celula), ar fi fost dat dispărut de către dușmanii săi, deși unul dintre cei doi fii ai săi (alte clone de virus nefinalizate încă) i-ar fi supraviețuit.

În *Istoria mexicanilor prin picturile lor,* înainte de a deveni rege al Tulei (al bacteriei sau celulei), acest străin, numit de data aceasta Ce Acatl, petrece șapte ani în penitență, umblând singur prin munți (prin ADN-ul în care s-a inserat). Această urcare pe tron ar fi întâmpinat de la început opoziția mai multor domni locali suficient de puternici (sistemul imunitar) pentru a pune la îndoială dreptul de succesiune al lui Quetzalcóatl. Conform *Analelor din Cuauhtitlán*, Quetzalcóatl a fost încoronat rege al Tulei într-un an 5-Calli. El nici măcar nu locuia în oraș la acea vreme (încă nu se autoasamblase complet capsida), dar toltecii au venit să-l aducă pentru a-l încorona.

În *Analele din Cuauhtitlán*, Quetzalcóatl a petrecut mai întâi patru ani în Tollantzinco, unde și-a început viața mistică, deoarece acolo și-ar fi construit prima casă de post (asamblarea primei clone de virus).

Practicile religioase private ale lui Quetzalcóatl sunt descrise în mai multe surse. Duran oferă următoarea caracterizare: „Era mereu retras într-o celulă, rugându-se, și rareori se lăsa văzut (...); obiceiul său era să construiască altare și oratorii în toate cartierele (să facă clone de viruși) și să pună imagini pe pereți și să sărute pământul, uneori cu gura, alteori cu mâna; obiceiul său era rugăciunea continuă; dormea mereu pe soclul altarului pe care îl construia pe pământ (...)” (p. 9).

Și *Analele din Cuauhtitlan* vorbesc despre reculegerea deplină: „Când trăia, nu se arăta în public: stătea într-o cameră foarte întunecată și păzită; era păzit de pajii săi în multe locuri, pe care le închideau; camera lui era ultima, iar în fiecare dintre ele se aflau pajii lui și în ele erau rogojini din pietre prețioase, din pene de quetzalli și din argint” (p. 8).

Sahagún ne descrie, de asemenea, unele aspecte ale ritualului: ”(...) Quetzalcóatl făcea penitență înțepându-și picioarele și scoțând sângele cu care păta și însângera vârfurile de *maguey*[13], și se spăla la miezul nopții într-o fântână (citoplasma) numită Xippacoya, iar acest obicei și ordin au fost preluate de preoții și slujitorii idolilor mexicani (...)” (p. 209). Fântâna (citoplasma), numită și Atecpanamochco, era o parte importantă a acestui ritual, iar Quetzalcóatl cobora la ea în mod continuu (*Analele din Cuauhtitlan,* p. 8).

Predicarea[14] făcea parte, de asemenea, din practicile lui Quetzalcóatl și ale adepților săi: ”(...) el și discipolii săi ieșeau să predice în sate și se urcau pe dealuri să predice, iar vocile lor se auzeau de la două-trei leghe distanță, ca sunetul unei trompete” (Duran, p. 10). În *Codexul Vatican A*, muntele Tzatzitépetl (ADN) este indicat ca fiind locul specific în care se predica pentru a fi auzit de la distanțe mari. În această sursă, se poate vedea un desen care îl reprezintă pe Xipe Totec — care este acolo un discipol al lui Quetzalcóatl — stând pe acest „munte vorbitor” și propovăduind doctrina lui Quetzalcóatl în calitate de nou convertit (p. 8 restul). A predica înseamnă a se copia instrucțiunile de clonare ale genomului virusului.

4. Quetzalcoatl înviat

Prin părăsirea virionului de către genomul viral și împrăștierea acestuia în genomul oamenilor (adică *”a-i da trupul său”*) devine necesară învierea lui Quetzalcoatl. Pentru asta Xolotl va face o călătorie de 8 zile în lumea subterană pentru a se clona.

Miturile vor prezenta această acțiune astfel:

După ce apare pentru prima dată pe cerul de vest[15], Venus dispare „sub pământ” și rămâne ascunsă timp de câteva zile, reapărând, mai strălucitoare ca niciodată, pe cerul de est, când se reunește cu soarele. Sufletul urmează același traseu: coboară din căminul său ceresc și intră în întunericul materiei, pentru a se ridica din nou, glorios, în momentul disoluției corpului.

Quetzalcoatl, zeul-preot al toltecilor. . . este cel care și-a uitat castitatea la beție. . și pentru acest păcat a fost forțat ... nu numai să-și părăsească orașul, ci și țara și să meargă spre est, unde a ridicat un rug funerar pentru a se distruge, iar din foc inima sa s-a ridicat la ceruri sub forma planetei Venus (virion)"[16].

Atunci când a murit, zorii nu au apărut timp de patru zile, deoarece se dusese să locuiască printre morți; și că în patru zile s-a aprovizionat cu săgeți, motiv pentru care în opt zile a apărut marea stea numită Quetzalcoatl. Și ei adaugă că el a fost întronat ca Domn".[17]

Preluând conducerea metabolismului celulei genomul viral o silește să-l cloneze. Miturile vor consemna acest lucru afirmând, conform Sahagun, că există un lanț muntos numit Tzatzitépetl (...) unde un crainic striga pentru a chema popoarele îndepărtate, aflate la mai mult de o sută de leghe distanță, numite Anáhuac, și de acolo auzeau și înțelegeau chemarea, iar apoi veneau repede (la autoasamblare) să afle și să asculte poruncile lui Quetzalcóatl” (p. 208).

Peripețiile genomului viral după intrarea în celulă sunt redate în mai multe versiuni. De exemplu, inserarea genomului viral în ADN este redată de Sahagun astfel:

Tezcatlipoca găsește următoarea modalitate de a deveni membru al familiei regale (al ADN-ului).

---

13 Plantă originară din Mexic.

14 Copierea instrucțiunilor de clonare a componentelor virusului inserat în ADN și executarea acelor instrucțiuni pot fi privite ca o predică.

15 „Occidentul este prima țară a omenirii, locul ei de naștere.” Seler.

16 Eduird Seler, Bulletin 28, Smithionun Institution. Washington. 1904, p. 276.

17 Ibid., p. 9.

Zeul negru și necromant se prezintă în Tula sub înfățișarea unui vânzător de ardei iute verde și se instalează în piața de lângă palatul în care locuiește Huémac. Este complet gol, ca un *tohueyo* sau străin dintr-o națiune mai puțin dezvoltată. Fiica lui Huémac îl vede pe *tohueyo* gol, se îndrăgostește în special de organul său genital și se îmbolnăvește de dragoste.

Huémac află ce s-a întâmplat și decide că singura modalitate de a-și vindeca fiica este să-l aducă pe străin. Deoarece nu-l mai găsesc în piață, îl caută peste tot, chiar și strigând de pe muntele Tzatzitépec, de unde se pot trimite mesaje către satele străine din zona Golfului. Străinul reapare spontan în piață și este dus în fața lui Huémac, care îi cere să se culce cu fiica sa pentru a o vindeca. Este spălat, tuns și îmbrăcat ca un toltec, iar el îndeplinește cererea. Astfel, devine ginerele lui Huémac.

Acest episod al *tohueyo*, susține ipoteza intrării în Tula a unui grup etnic mai puțin puternic (virusul), care reușește să se impună cu ajutorul capacității sexuale și priceperea războinică.

*

Printre rezumatele clonării virusului se numără cea din *Codex Vaticanus A*, conform căreia Quetzalcóatl ajunge la malul mării și se îmbarcă: ”Quetzalcóatl, se spune că a ajuns pe jos la Marea Roșie (...) numită de ei Tlapalla (...)” (p. 9 verso). „(...) a mers spre Est, unde a ajuns în orașul Soarelui, numit Tlapallan, și a fost numit Soarele” (Sahagún, p. 494). „Acolo a plecat chemat de Tonatiuh, Soarele” (Chimalpahin, p. 61).

Apoi, eroul se îmbarcă: „(...) a fost când au plecat pe mare (...)” (Chimalpahin, p. 65); Gomara precizează chiar și locul: „Ei cred că nu a murit, ci a dispărut în provincia Coazacoalco, lângă mare” (p. 434); potrivit lui Sahagún, ”(...) ajungând la malul mării, a poruncit să se construiască o plută din șerpi, numită *coatlapechtli*, pe care a urcat și s-a așezat ca într-o canoe, și astfel a plecat navigând pe mare” (Sahagún, p. 218).

Și atunci, eroul promite să se întoarcă: ”(•••) și că, intrând în el, nu l-au mai văzut și nu știu ce s-a întâmplat cu el, cu excepția faptului că spun că, în momentul intrării sale, le-a spus să se străduiască și să aștepte întoarcerea lui, care va avea loc la timpul potrivit, și astfel îl așteaptă până în prezent” (*Codicele Vatican A*, p. 9 verso). ”(•••) și în timp ce își lua rămas bun de la acești oameni, le-a spus că în vremurile viitoare, într-un an care se va numi **ce ácatl**, se va întoarce (...)” (Ixtlilxóchitl, p.63). „Și se spune că este viu și că va reveni să domnească și să reconstruiască orașul care i-a fost distrus, și astfel îl așteaptă și astăzi” (Sahagún, p.494). „Și, conform tradiției înțelepților, descendența lui încă trăiește, încă nu a dispărut de pe Pământ, și, conform celor spuse de Topiltzin la plecare, această descendență va reveni într-o zi pentru a-și recâștiga puterea și Imperiul regal (...)” (Chimalpahin, p. 62).

Chiar și în versiunile în care Quetzalcóatl a murit pur și simplu, sfârșitul său este glorios: „Se spune că, atunci când a ars, cenușa lui s-a înălțat imediat, iar toate păsările prețioase au venit să o vadă (...) tlauhquéchol, xiuhtótotl, tzinizcan, papagalii tozneneme, allome și cochome și multe alte păsări frumoase. Când cenușa lui s-a terminat, au văzut imediat cum s-a înălțat inima lui Quetzalcóatl. După cum știau, el s-a dus în cer (...) [și] s-a transformat în steaua care răsare în zori (...)” (*Analele din Cuauhtitlán*, p.l 1). ”Și servitorii lui l-au luat și l-au ars (...). Din fumul care a ieșit din corpul său se spune că s-a format o stea mare numită Héspero” (*Istoria Mexicului*, p. 116).

*

Un alt subiect care se remarcă în diferite versiuni ale mitului (de exemplu, Sahagún și *Codexul Vatican A*) este cel al unui mare bal organizat, în versiunea lui Sahagún, de Tezcatlipoca. De pe vârful muntelui Tzatzítepec, Tezcatlipoca, victorios printre tolteci, anunță tulanii și popoarele îndepărtate din Anáhuac organizarea unei mari sărbători în Tula. Marea adunare de băștinași și străini are loc în locul numit Texcalapa, iar Tezcatlipoca însuși conduce dansul, bătând toba și intonând cântece. Mulți dintre cei prezenți nu cunosc versurile intonate de Tezcatlipoca (este genom viral), dar acceptarea noilor motive culturale este imediată: de acum înainte devine obișnuit ca oamenii să se adune în număr mare la apusul soarelui în locul indicat și să se dedice până la miezul nopții cântecelor și dansurilor străine. Povestea continuă cu relatarea sfârșitului dezastruos al acestor dansuri: mulțimea de tulani, care dansează ca nebunii, începe să se împingă unii pe alții în

spațiul restrâns din Texcalapa și sfârșesc prin a se arunca unii pe alții în prăpastia râului Texcalatlauhco, unde, potrivit versiunii lui Sahagún, se transformă în pietre (virioni).

O temă care iese în evidență în mitul lui Quetzalcóatl (cel puțin în Sahagún, *Codexul Vatican A*, *Relación de la genealogía* și *Leyenda de los Soles*) este apariția în Tula a unui corp gigantic și putrezit (genomul viral inserat în ADN).

În *Codexul Vatican A* (p. 8 verso), Xipe Totec, discipolul lui Quetzalcóatl, este cel care se confruntă cu această problemă. Se spune despre el că, dedicat penitențelor sale, începe să viseze în fiecare noapte acel cadavru descompus. Xipe a dus oamenii într-un anumit loc unde presupunea că se află marele cadavru, și acolo îl găsesc efectiv. Îl leagă cu frânghii (ARN de transport) pentru a-l târî afară din sat, dar în timp ce fac asta, cad cu toții într-o concavitate între două munți, care se unesc și îi îngroapă.

*

Un subiect interesant din această parte a mitului lui Quetzalcóatl este ceea ce am putea numi „coliziunea munților”. Este vorba despre o situație nefericită, în care personajele suferă un tip singular de pietrificare (se transformă în elemente virale) atunci când sunt prinse între doi munți care se ciocnesc. Acest subiect corespunde exact cu una dintre peripețiile pe care sufletele trebuie să le depășească în al doilea nivel al Mictlán sau al lumii subterane: conform *Codexului Vatican A* (p. 2 rest), în acel loc infernal, numit Munții care se unesc, doi munți se ciocnesc între ei și îi prind pe cei care încearcă să treacă.

În cadrul celulei, acești munți care se ciocnesc sunt ribozomii:

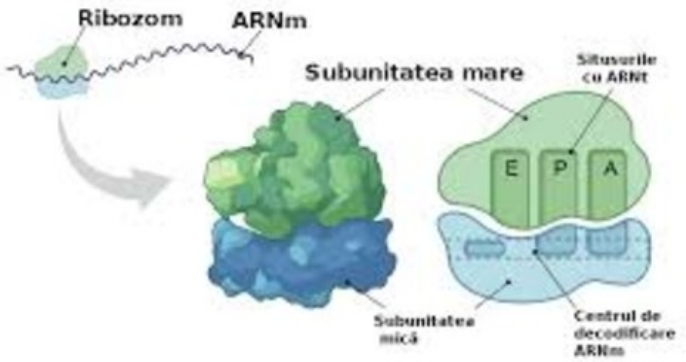

*

Nu putem trece cu vederea nici modul în care este reprezentat Quetzalcóatl sau înlocuitorii acestuia în picturi, elementele prezente având semnificații esoterice. Astfel în pictura de mai jos zeul ține în mână o pungă pe care este desenată o cruce care de fapt este un glyf cu cea mai mare valoare, reprezentând numărul 8000. El este un *quincunx* și indică faptul că zeul este comuniunea dintre pământ și cer; posibilitatea mântuirii umanității și că această mântuire cuprinde cele patru puncte cardinale.

Odată ce Quetzalcóatl a învins în tărâmul morților și se înalță, se transformă în Tlahuizcalpantecuhtli, care tradus înseamnă „Domnul zorilor” sau „Domnul casei zorilor”.

În imaginea de mai jos îl vedem pe Tlahuizcalpantecuhtli, cu masca sa, ceea ce indică faptul că el apare din umbrele morții.

Are o coamă gigantică în formă de șarpe quetzal. Volutele din gura sa au flori (hi Xóchitl in cuícatl), ceea ce înseamnă că intonează un imn. Cele patru elemente din volute indică tema imnului său: nahualul (Spiritul), picătura de apă (viața), scoica (eternitatea) și inima (necesitatea sacrificiilor umane). Merită menționat faptul că în mână ține sacul lui Quetzalcóatl, din care se ițește micuțul Xólotl, nahualul, sub forma unui câine.

5. Metamorfozele lui Quetzalcoatl

a. Zeul vântului

Florescano ne spune despre el: „Este un personaj destinat să îndeplinească sarcini extraordinare, deoarece într-o călătorie pe care o face în cerul nocturn, primește atributele și funcțiile care ar trebui să caracterizeze sarcinile sale în lumea pământească”[18].

În imaginea de jos, preluată din *Codicele mixteco Vindobonensis* (citind de sus în jos), se vede Zeul Vântului în centru.

18 Florescano, *El mito...*, p.32.

Acest zeu mixtec, este gol (adică fără corp), conversând cu sau fiind instruit de cei doi zei creatori. În mod semnificativ, amândoi au barbă. Zeul din stânga stă aşezat pe un scaun care se află deasupra celorlalți doi, în timp ce celălalt are o coafură de foc, ceea ce înseamnă că nu are corp: este spirit. Dimensiunea coifului său denotă puterea sa mare. Adică, ar putea reprezenta foarte bine Tatăl şi Duhul Sfânt, respectiv, formând un fel de trinitate.

În centrul imaginii se poate observa cum se deschide vaginul cerului şi din el iese un cordon ombilical ca o scară (ADN-ul). Prin acesta coboară 9 Vânt, deja cu o serie de elemente pe care le-a primit în cer: este o parafrază complicată, care îi conferă atributele pe care Quetzalcóatl le va avea mai târziu, când va ieşi din lumea subterană: o armă curbată cu trei pietre albastre, o brățară din piele care o reprezintă pe Venus, un cuțit din obsidian, pălăria conică (gliful anului, care îl face Domnul timpului), masca bucală de pasăre (care îl aseamănă cu Ehécatl) prin care suflă şi mişcă vânturile, penajul de pene roşii de macaw şi negre de corb, aruncătorul de săgeți şi săgeata, trompeta de melc şi pieptarul de melc.

Este semnificativ faptul că în această imagine mexicană el nu se află jos, ca în lumea subterană, ci sus. Apoi se vede cum coboară din cer pe pământ, însoţit de două personaje (una dintre ele poartă casa soarelui, cealaltă, casa lui Xipe-Totec, zeul primăverii), îmbrăcat (şi investit) cu toate ornamentele sale, pentru a îndeplini misiunea care i-a fost încredințată pe pământ, şi care este prezentată mai departe în acelaşi *Codex Bindovonensis*:

b. Xipe Totec, Zeul jupuit sau Domnul eliberării

Xipe Totec era un zeu tribal al populaţiei indigene tlapanec din Munţii Guerrero. Aztecii l-au preluat si l-au transformat într-unui dintre cei mai importanţi zei ai lor. Se spunea că s-a jupuit singur (**virionul îşi pierde învelişul proteic după intrarea în celulă**) pentru a le da oamenilor pielea sa ca hrană. Fără piele apare ca un zeu aurit, simbol al porumbului depănuşat (porumbul seamănă cu un cromozom).

Pielea corpului simbolizează materia, pe care omul trebuie să o sacrifice pentru a atinge mântuirea. Actul penitențial era considerat o jupuire progresivă a corpului.

Acest fapt ne dezvăluie imediat semnificația celei mai ermetice dintre toate divinitățile nahuatl: Xipe Totec, aşa-numitul Domn al Jupuirii. Atributele şi funcțiile sale, deşi aparent contradictorii, sunt în general considerate a fi cele ale zeului eliberării (a eliberării genomului viral).

Această jupuire ne aminteşte de despicarea materiei care înconjoară sămânța vieții. Ea descrie ființa făcută din lumină care se află în noi şi ascensiunea ei dureroasă din singurătatea terestră.

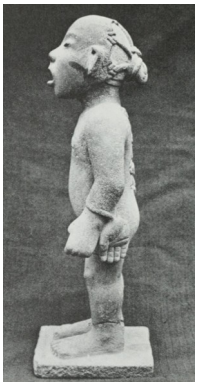

Xipe, zeul jupuit. Sculptură aztecă. Într-o colecție privată.

c. Tezcatlipoca, Domnul Oglinzii fumegânde

Numele lui Tezcatlipoca în nahuatl înseamnă „Oglindă fumegândă" sau „fum care oglindește". Tezcatlipoca al aztecilor, a rămas şchiop după lupta cu crocodilul-femelă Cipactli. În locul piciorului drept are o oglindă de obsidian, un os sau un şarpe.

Tezcatlipoca înfăţişat în Codex Borgia.

Tezcatlipoca poartă adesea o coafură din pene, flori şi/sau cuțite de silex. Capul său putea fi ornamentat suplimentar cu simbolul fumului. Ca o încarnare a vulturului căzut Tezcatlipoca apare deghizat în tigru sau curcan.

Deoarece Tezcatlipoca personifică soarele nocturn sau terestru, presupunem că această mutilare exprimă faptul că, de fiecare dată când își face călătoria peste pământ, soarele abandonează o mică parte din sine: piciorul lipsă reprezintă numărul infinit de particule divine semănate în sânul oamenilor muritori, iar oglinda cu suprafața tulbure trebuie să fie simbolul lumii formelor care, conform misticismului nahuatl, nu este decât o reflectare a realității ascunse.

Hieroglifiul oglinzii fumegânde are partea centrală formată din linii concentrice similare celor de pe sabia lui Xipe, iar marginea exterioară este decorată cu **bile de pene**, care sunt întotdeauna asociate cu sacrificiul (simboluri ale virionului care se sacrifică intrând în celulă).

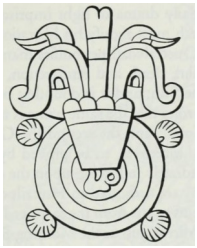

Hieroglifiul oglinzii fumegânde

A primit și numele de Monenequi, care înseamnă "cel care se preface" (ARN-ul viral care se preface că este ADN), dar şi numele Moyocoyanior Moyocoani, care înseamnă "cel care se creează pe sine" (AEN-ul viral se crează pe sine în oglindă cu ajutorul integrazei inverse). Cea mai importantă caracteristică a Domnului Oglinzii Fumegânde este că el este invizibil (datorită deghizării în ADN).

d. Xolotl

Pentru a putea crea omul, Quetzalcoatl trebuie să coboare în tărâmul morților (Mictlán = citoplasma) după oasele strămoșilor săi. În călătoria sa, este însoțit de *nahualul* său. Cuvântul **nahual** are mai multe semnificații. Yólotl González Torres[19] spune că este un fel de *alter ego* (un „alt eu") al persoanei sau al zeității; în general, *nahualul* era un animal în care se putea transforma un individ cu o personalitate puternică.

19 González Torres, Yólotl. *Diccionario de mitología y religión prehispánica*, Larousse, México, 1991, p.125.

Acest *alter ego*, în cazul lui Quetzalcoatl este Xólotl care înseamnă în acelaşi timp câine şi geamăn. Câinele este un simbol al focului, iar hieroglifa lui precizează că acest foc este de origine cerească. În afară de identitatea sa cu Venus-Quetzalcóatl, Xólotl este de obicei reprezentat coborând din cer, purtând o torţă[20], aşa cum se vede în imaginile următoare (genomul viral).

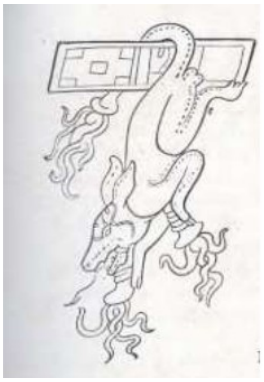

Este necesar ca corpul lui Quetzalcóatl să moară iar spiritul său să învie. Corpul este acea copie în oglindă creată de transcriptaza inversă. În această călătorie în subteran spiritul se purifică.

De aceea, Xólotl apare întotdeauna gol, deformat, cu ochii ieşiţi din orbite, membrele strâmbe sau cu o gură enormă (moştenită de la imaginea câinelui) şi ale cărui organe genitale sunt circumcise sau înlocuite cu o fluture (virionul nu se poate reproduce singur).

Séjourné spune că Xólotl este conceput ca un spirit... Întruchipare a focului celest, el nu se desprinde de regele din Tula decât pentru a pătrunde mai întâi în iad, apoi în ceruri, şi asta după arderea purificatoare a trupului. Este singurul împuternicit pentru iad şi pentru predarea particulei luminoase (virionul).

Xólotl coboară în tărâmul morţilor cu umila blândeţe a câinelui (slujitor-creator), făcut din foc (spirit), dar în acelaşi timp purtător al focului (luminii), în timp ce corpul este incapabil să acţioneze, pentru că este mort, şi de aceea este reprezentat gol: pentru că este un câine (un suflet) care în acel moment nu are ceva cu care să se îmbrace (un corp).

Adevărul este că Xólotl este dublu, dualitatea materie-substanţă incorporală, adică genom bacterian şi genom viral, exact ce afirmă ştiinţa azi despre genomul uman.

În imaginea de mai jos este reprezentat Xólotl ieşind dintr-o vertebră (moartea) care reprezintă în acelaşi timp fălcile acelei fiinţe mitică pe care religia prehispanică o cunoştea sub numele de „Monstrul pământului” şi care reprezenta moartea. Aici, Xólotl poartă pe umeri oasele părinţilor săi pentru a crea, de acolo, noua viaţă a fiinţelor umane (învierea)[21]. Când Xólotl iese din tărâmul morţilor, de obicei nu mai este reprezentat ca un câine, ci ca un jaguar (a învins moartea şi acum are mai multă putere). Acest lucru este semnificativ, deoarece jaguarul este, de asemenea, un simbol al pământului. De asemenea, uneori, el nu mai reprezintă Venus, ci mai degrabă Soarele, Quetzalcóatl.

20 Séjourné, *El universo..*, p.70.

21 Cfr. Florescano, Enrique. *El mito de Quetzatcóatl*, FCE, México, 1993, (Cuadernos de la gaceta, 83), p.2Ü.

Xólotl este adesea reprezentat în Mictlán astfel, cu o serie de săgeți care indică faptul că a învins moartea; masca neagră, care îl indică ca fiind o ființă nocturnă; vulturul solar, care îl însoțește în ascensiunea sa matinală și glorioasă;

cuțitul curbat de obsidian care străpunge o inimă, care amintește de regatul din care Quetzalcóatl tocmai a scăpat și de propriul său sacrificiu; ”gliful anului”, care indică faptul că Quetzalcóatl este acum „Stăpânul timpului”, adică nu mai este supus bătrâneții sau morții (ideea este întărită deoarece acum Quetzalcoatl este purtătorul săgeților pe care le-a smuls din regatul morții. Xolotl este zeul plin de răni al mitului, care dă naștere Soarelui.

e. Xochipilli, zeul Florilor și domnul sufletelor

Quetzalcoatl este responsabil pentru mișcarea care, pornind din țara încarnării (vestul) și trecând prin centrul materiei, se îndreaptă spre împărăția spiritului. El este reprezentantul sufletelor care simbolizează mișcarea ascensiunii de la orizontul estic.

Conform aztecilor, la patru ani după moartea lor, sufletele războinicilor:

„devin diverse tipuri de păsări cu pene, bogate și colorate”,[22]

și sub această formă se duc să întâmpine Soarele nou-născut, pentru a-l însoți până la zenit.

Sufletul este reprezentat nu numai de pasăre, ci și de fluture și de floare. O exprimare plastică a miilor de clone de virus care se adună în zona membranei celulei în vederea părăsirii acesteia. De aceea miturile afirmă că Zeul Florilor, Xochipilli, ”„are puterea de a dărui flori” și, întrucât nu este un zeu al vegetației, florile trebuie să fie spirituale, sunt viruși. Printre dovezi se numără faptul că era zeul nobililor pentru că numai lor li se permitea să fie inițiați în misterele care le permiteau să se întoarcă în ceruri. De asemenea, în timpul sărbătorii sale se impunea o abstinență sexuală severă, împreună cu posturi riguroase și sacrificii de sine.

El este cel care poartă stindardul „inimii înflorite” la poalele scărilor Marelui Templu din Tenochtitlan și care apare în *Codex Borgia* la est de Arborele Cosmic (ADN).

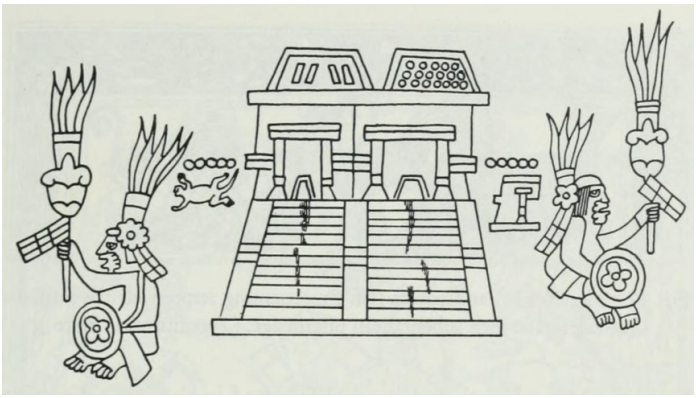

Marele Templu din Tenochtitlan, așa cum este reprezentat în Codexul Florentin. Cei doi idoli îl reprezintă pe Xochipilli ținând în mână o inimă înflorită.

22 Sahagun. op. cit.. Vol. I, p. 319.

Astfel, apa arzătoare (genomul viral) și piatra înflorită (virionul), alcătuiesc împreună cele două acte ale dramei uniunii cosmice.

Xochipilli, Zeul Florilor. Vază teotihuatecană pictată în frescă. (Colecția Diego Rivera.)

5. Rolul omului

Observăm că aceste versiuni haotice care sintetizează în miturile lui Quetzalcóatl teme atât de diverse vorbesc despre virion și clonarea lui cu ajutorul bacteriei sau celulei.

De exemplu, pentru a se copia instrucțiunile din ADN, aceste este desfăcut și se creează un ADN mesager care va fi citit de ribozomi ce vor crea pe baza lui proteine virale ce se vor deplasa la locul de asamblare, identificându-și locul după punctele cardinale ca la construcția stupei[23].

Acest lucru este redat de un mit aztec prezentat de Alfredo López-Austin. Potrivit acestuia, după potop, zeii au separat cerul de pământ. Apoi, zeii Tezcatlipoca și Ehécatl au încercat să o coboare pe zeița Tlaltecuhtli pe pământ. Făcând acest lucru, au rupt Cipactli, un pește-copac „care era ca un caiman" care susținea cerul și făcea legătura între cer și pământ.

Pentru a repara acest prejudiciu, au așezat patru copaci cosmici în cele patru puncte cardinale pentru a susține cerul, astfel încât acesta să nu zdrobească pământul, iar prin acești copaci zeii coborau și urcau din cer pe pământ, fiind într-un fel mediatori între ceruri și om. Pictura următoare reprezintă acest lucru.

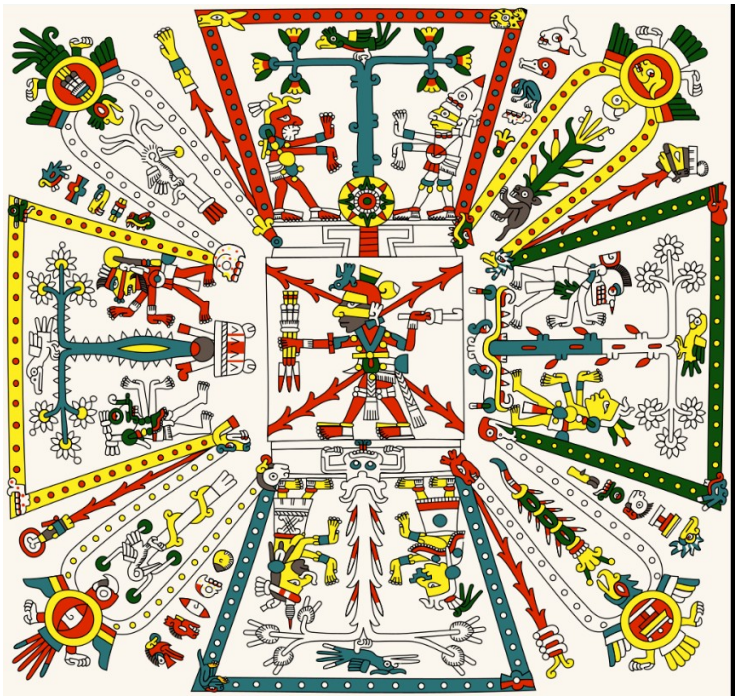

Frontispiciul în Codex Fejévâry-Mayer.

23 Vezi Adrian Snodgrass, "*The symbolism of the stupa*"

Și stela 25 din Izapa reprezintă un copac cosmic (ADN cu virus inserat) ce leagă cerul de pământ. În ea, ceiba-crocodilul care leagă cerul (reprezentat de o pasăre) cu pământul și chiar cu lumea subterană, regiunea morților, având în vedere că botul crocodilului se scufundă sub pământ. Trebuie să se înțeleagă că pasărea care se află deasupra crocodilului al cărui corp se transformă în **ceiba** este cerul, nu numai datorită poziției sale înalte, ci și datorită seriei de volute care se află deasupra capului său și care simbolizează atât „focul divin", cât și Spiritul.

Figura este legată de un stâlp pe care se sprijină un personaj uman, pe care se așează un Quetzal, simbolul maya al învierii glorioase, ceea ce implică un contact sau un sprijin ferm cu cerul. Atitudinea personajului situat în dreapta sugerează că oamenii trebuie să se agațe de această posibilitate de unire cu divinitatea (ca și cum ar fi un fel de bară de fier verticală), în timp ce trebuie să privească (așa cum o face personajul) continuu spre această speranță, cea a învierii lor.

Sângele cu care Quetzalcoatl a stropit oasele aduse din morți reprezintă focul divin (genomul viral) care salvează materia - sângele și focul au aceeași semnificație simbolică - mitul vorbind despre nașterea omului în spiritualitate.

Dar ceea ce este cel mai remarcabil la aceste narațiuni este rolul pozitiv pe care îl acordă materiei. S-a văzut că, dacă Venus trebuie să traverseze pământul pentru a se uni cu Soarele, regele din Tollan pornește în călătoria sa eliberatoare numai după ce a comis actul carnal. De asemenea, Quetzalcoatl nu reușește în misiunea sa terifiantă în Țara Morților decât după ce a luat forma unui câine și datorită viermilor și albinelor: adică, cu ajutorul unor creaturi care nu au conștiință. Acest lucru arată că, departe de a fi un element inutil care deranjează doar spiritul, materia este necesară, deoarece numai prin acțiunea reciprocă a uneia asupra celeilalte se obține eliberarea (colaborare virus-celulă).

S-ar părea că, dacă materia este salvată de spirit, spiritul, la rândul său, are nevoie de materie pentru a o putea transforma în ceva asemănător energiei conștiente, fără de care creația ar înceta să existe. Fără această sinteză perpetuă a contrariilor pe care omul o realizează în el însuși, lumea ar dispărea; pentru că, la fel ca în cazul omului, pericolul care amenință Soarele este pur și simplu acela de a cădea în inerția materiei. O dovadă în acest sens este faptul că, în timpul călătoriei sale nocturne - exact în momentul în care este nevoie de ajutorul omului - Soarele devine tigru și sub această formă este numit Soarele Pământului, în nahuatl Tlachitonatiuh. Aceasta implică faptul că

spiritul cade fatal în materie și poate fi salvat doar prin reconcilierea celor doi poli opuși între care oscilează. Această ipoteză este susținută și de credința aztecă cu privire la destinul sufletelor războinicilor. Ei spuneau că, după ce au întâlnit soarele care răsare, acestea au format o gardă de corp de-a lungul cerului, dar nu l-au urmat spre vest, acea parte a lumii cunoscută sub numele de „Țara nașterii”. Aceste suflete, fiind deja rezultatul efortului spre unificare, care este exact testul pământesc, erau eliberate pentru totdeauna de pericolele dualității.

Personalitatea lui Quetzalcoatl rezumă această sinteză vitală. Ca Venus, el este spiritul pur condamnat la întrupare; drept câine (Xolotl), el este materia; probabil din același motiv, aztecii îl considerau zeul gemenilor și al altor fenomene duale. În a treia sa formă, el este zeul dătător de suflare care, punând în mișcare materia impregnată cu spirit, permite crearea energiei luminoase sau a sufletului.

Această energie, indispensabilă mișcării universului, nu poate ieși în mod vizibil decât din om, deoarece numai el posedă un centru susceptibil de a-și transforma spiritul. Fără acest punct dinamic de uniune, spiritul ar fi destinat să se piardă în materie. Salvându-se pe sine, omul - al cărui arhetip este Quetzalcoatl - salvează creația.

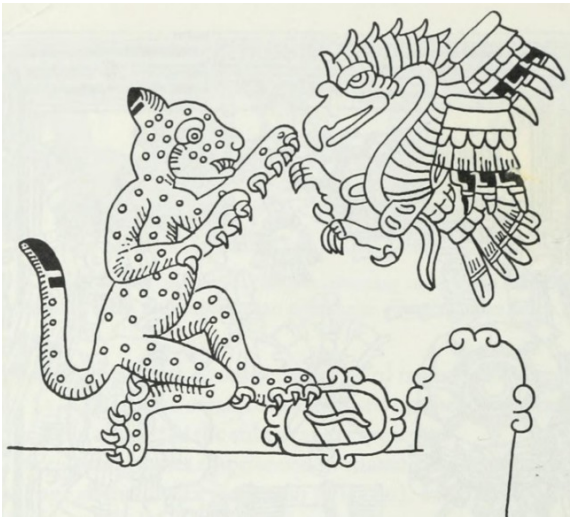

Lupta simbolică între vultur și tigru. (Codex Nuttal.)

Lupta dintre tigru și vultur simbolizează lupta masei ignee (genomul ARN viral) împotriva materiei (genomul ADN celular), care amenință constant să o anihileze.

În drama pe care vântul o provoacă pe pământ, el reprezintă omul devenit zeu: în primul act, el este un om muritor pătruns de conștiința originii sale celeste și de angoasa dualității sale; în al doilea act, el este pelerinul neînfricat care merge în iad pentru a descoperi secretul naturii sale; în al treilea act, stăpân în sfârșit al unității sale interioare, el se transformă în planetă.

Și mitul celor **Cinci Sori (Cinco Soles)**, redat mai jos într-un **tabel rezumativ** cu zeii principali și modul în care s-a sfârșit fiecare eră, descrie etapele de existență parcurse de un virion:

Nr.	Nume în Nahuatl	Zeul conducător	Element	Sfârșitul lumii	Ce s-a întâmplat cu oamenii
1	**Nahui Ocelotl** (Soarele Jaguarului)	**Tezcatlipoca**	Pământ	Devorați de **jaguari**	Oamenii au fost mâncați de fiare
2	**Nahui Ehecatl** (Soarele Vântului)	**Quetzalcoatl**	Aer	**Uragane** puternice	S-au transformat în **maimuțe**
3	**Nahui Quiahuitl** (Soarele Focului)	**Tláloc**	Foc	**Ploaie de foc**	Arși de lavă și foc ceresc

Nr.	Nume în Nahuatl	Zeul conducător	Element	Sfârşitul lumii	Ce s-a întâmplat cu oamenii
4	**Nahui Atl** (Soarele Apei)	**Chalchiuhtlicue**	Apă	**Potop** global	S-au transformat în **peşti**
5	**Nahui Ollin** (Soarele Mişcării)	**Tonatiuh**	Mişcare	Va fi distrus de **cutremure** (seism şi foamete)	Suntem în această eră

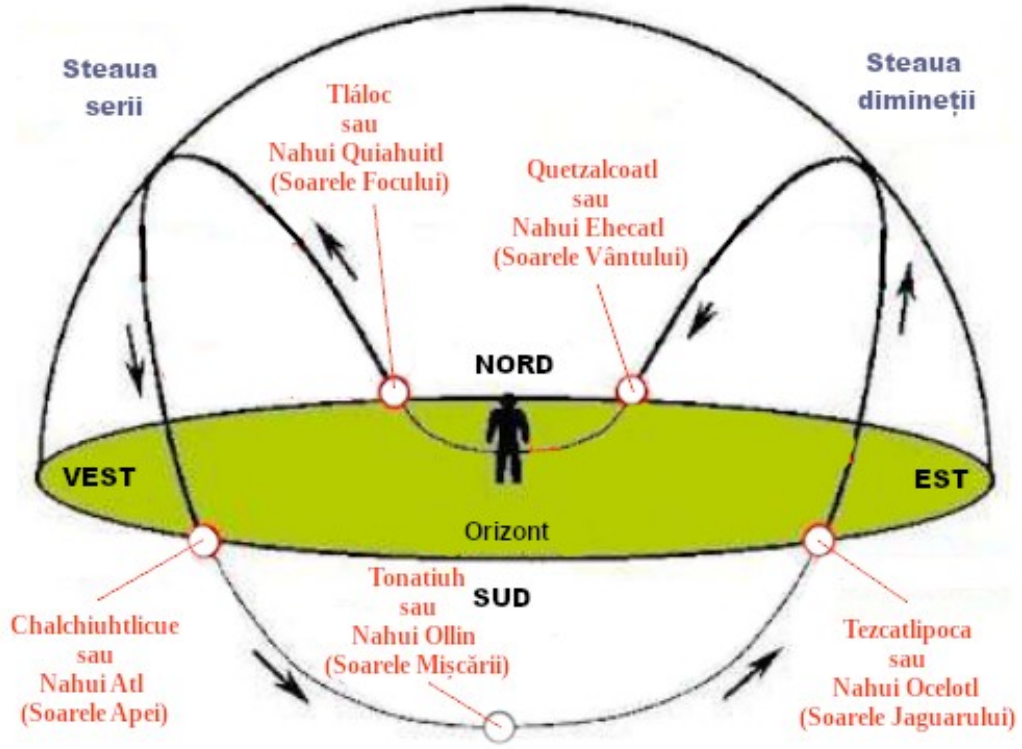

Era Jaguarului este etapa în care virusul inserat în genomul uman îşi clonează componentele în detrimentul genomului ADN, jaguarul simbolizând această acţiune de forţă a ARN-ului viral.

Era Vântului este etapa în care virionul, purtat de vânt, provoacă o pandemie de proporţii, infectând universul bacterian sau celular.

Era Focului este etapa dezintegrării, prin decapsidare, a virionului pătruns în bacterie sau celulă, asemănător cu arderea Păsării Phoenix.

Era Apei este etapa deghizării în ADN prin transcriptază inversă şi inserarea în genomul dublu catenar.

Era Mişcării este etapa autoasamblării elementelor clonate ale virusului, etapă care se produce în oamenii care urmează o cale spirituală.

După cum spune Sejourne:

*”Termenul **mişcare** (Ollin) descrie acea activitate umană particulară al cărei obiectiv este depăşirea inerţiei. Eliberarea de greutatea care trage în jos spre moarte este posibilă numai dacă se supraveghează îndeaproape particula de foc pe care fiecare persoană o poartă în sine”* (...) diferitele faze ale cursului Soarelui reprezintă diversele categorii spirituale care coexistă în fiinţele umane.

Astfel, instituţia preoţimii avea un singur scop: să înveţe practicile care duc la detaşarea de condiţia noastră pământească.

Dacă analizăm lespedea care acoperă sarcofagul Pacal din Palenque, descoperită de Alberto Ruz Lhullier, vom observa că este plină de simbolism.

Această compoziție poate fi împărțită în patru părți, citind de jos în sus:

1. Monstrul pământului (de culoare maro)
2. Corpul uman care îl reprezintă pe zeul porumbului, Pacal, și pe tine și pe mine. (vopsit în roșu cinabru)
3. Crucea galbenă, care reprezintă o plantă de porumb, ceiba sacră, învierea.
4. Pasărea cerească, colorată în albastru.

Așadar, prima parte corespunde morții. Este un discurs exprimat în mod grafic. În partea de jos a pietrei funerare se vede monstrul pământului. Monstrul pământului implică moartea.

Pe piatra funerară a lui Pacal, acel monstru al pământului (moartea fizică și moartea spirituală) l-a înghițit practic în întregime pe conducătorul maya Pacal (care aici ia locul lui Quetzalcóatl-Hun Nal Ye), cu excepția capului său, care se află în afara regiunii morților și cu ochii ațintiți asupra crucii-plantă de porumb. Adică, chiar dacă personajul este mort, mintea lui rămâne nu numai lucidă, ci și fixată pe ideea sau speranța propriei învieri. Este o invitație pentru privitorul sarcofagului să nu-și ia ochii de la speranța unei învieri glorioase.

Faptul că personajul este îngropat şi din el răsare o plantă care seamănă cu Hun Nal Ye sau sămânța de porumb şi , ne trimite la pomul vieții.

Enciclopedia Mormonismului leagă această piatră funerară de scrierea din Alma 32: 41-42, unde pomul vieții răsare din interiorul cuiva, la fel cum planta de porumb răsare din interiorul lui Pacal:

> *Dar dacă cultivați cuvântul, da, şi hrăniți copacul în timp ce începe să crească, prin credința voastră, cu mare sârguință şi răbdare, aşteptând cu nerăbdare roadele sale, el va prinde rădăcini; şi iată, va fi un copac care va înflori pentru viața veşnică.*
>
> *Şi datorită sârguinței voastre, credinței voastre şi răbdării voastre în hrănirea cuvântului pentru ca acesta să prindă rădăcini în voi, iată, în timp veți culege rodul său, care este extrem de prețios şi care este mai dulce decât tot ce este dulce şi mai alb decât tot ce este alb, da, şi mai pur decât tot ce este pur; şi veți mânca din acest rod până veți fi sătui, astfel încât nu veți mai fi flămânzi şi nu veți mai fi însetați*.

Revenind la piatra funerară, se poate observa că personajul este îmbrăcat într-un splendid costum de jad (adică în veşmintele zeului porumbului) şi, odată îmbrăcat, începe dansul care precede învierea sa. Din pântecele personajului răsare o cruce ale cărei capete se îndreaptă către diferite direcții ale universului, adică este vorba de un *cincine* de jad (din jad, deoarece planta de porumb este verde, este prețioasă), care are multe semnificații în acelaşi timp. Pentru mayaşul care contempla acest sarcofag, crucea era o plantă de porumb şi asta îl îndemna să aibă credință în zeul porumbului, în zeul Învierii. Dar îi amintea şi că noi suntem oamenii porumbului; că destinul nostru final era în mâinile zeilor. Şi, de asemenea, acea cruce este în acelaşi timp ceiba-centrul lumii, simbolul lui Quetzalcóatl, care permite oamenilor să călătorească din Xibalbá în cer.

Acum, pe această plantă sacră de porumb-ceiba, se aşează un quetzal, care este un simbol al învierii glorioase. Evident, Hun Nal Ye este văzut aici nu ca un zeu al morții, ci ca un zeu al învierii. Mesajul pentru spectator era clar: moartea va veni pentru toți, dar dacă îți fixezi privirea asupra lui Hun Nal Ye (ca o invocație a lui Quetzalcóatl, care are puterea de a salva), vei putea învia şi chiar atinge gloria cerească.

Alberto Ruz concluzionează, spunând:

> *Dar exista un alt motiv puternic pentru care porumbul era prezent, şi într-un loc preferențial, deasupra mormântului. Să ne amintim cuvintele din* ***Popol Vuh*** *referitoare la crearea umanității, după încercările eşuate ale oamenilor din lut şi lemn: „Din porumb galben şi porumb alb a fost făcută carnea lor; din aluat de porumb au fost făcute brațele şi picioarele omului. Numai aluatul de porumb a intrat în carnea primilor noştri părinți, cei patru oameni care au fost creați". Carnea omului miroase a porumb. Omul şi porumbul sunt unul şi acelaşi lucru, deoarece au aceeaşi substanță şi au acelaşi destin: la fel ca boabele îngropate, omul depus în pământ după moarte va germina şi va învia din nou, viu*.[24]

Privind nu piatra funerară a lui Pacal, ci modul în care a fost îngropat trupul său, este semnificativ faptul că trupul conducătorului Pacal a fost vopsit în roşu, care nu este doar culoarea estului, ci şi culoarea renaşterii zilnice a soarelui şi, printre mayaşi, a învierii, iar trupul este astfel orientat astfel încât să „vadă" spre est (spre locul de asamblare a virusului).

6. Concluzie

Făcând un rezumat al celor de mai sus, avem următoarele:

- pe de o parte, doi protagoniști: Virionul (zeul Quetzalcoatl) şi celula (Zeița Coatlique). Ei vor porni uniunea focului şi apei, vor crea lumea formelor şi vor porni Războiul înfloririi.

24 Izquierdo, Ana Luisa. *Alberto Ruz Lhúllier...*, p.179.

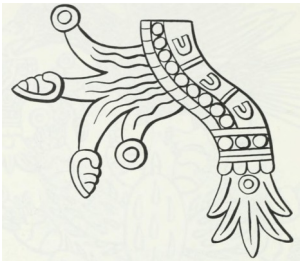

Hierogliful apei arzătoare, două cursuri care se unesc, unul (încadrat în linii ondulate) de apă, unul de foc.

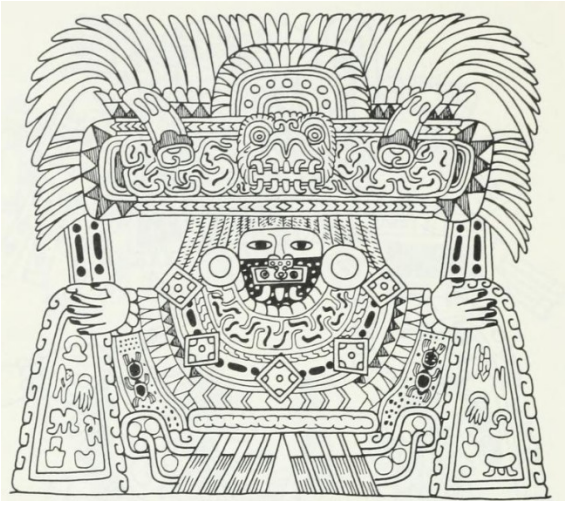

Zeitatea care creează lumea formelor, care se revarsă din mâini. (Frescă din Teotihuacan.)

Fiecare obiect care curge din mâinile lor este pur şi simplu învelişul exterior al unei particule celeste.

- pe de altă parte, un proces de clonare a virionului în care diverse etape sunt realizate de Quetzalcoatl sub diverse pseudonime. Ca virion se va numi Zeul aerului, ca virion decapsidat se va numi Zeul jupuit, ca genom viral se va numi Zeul focului, ca ARN viral deghizat în ADN se va numi Zeul oglinzii fumegânde, ca genom inserat în ADN se va numi Zeul câine, ca producător de viruşi se va numi Zeul florilor, ca virus matur se va numi Zeul zorilor sau clonă Quetzalcoatl.

Redau mai jos schema simplificată:

- a zeilor

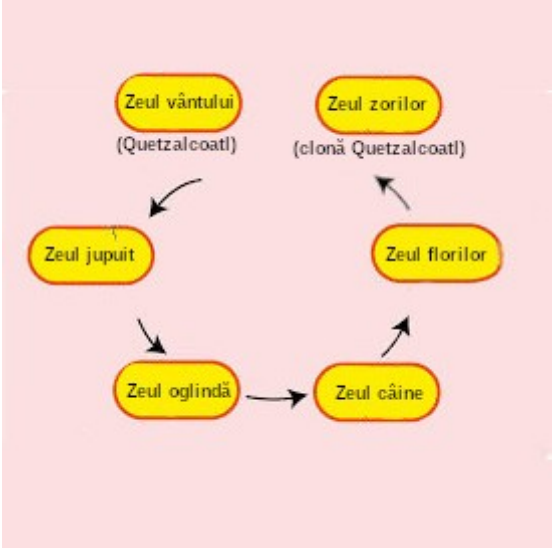

- a virusului

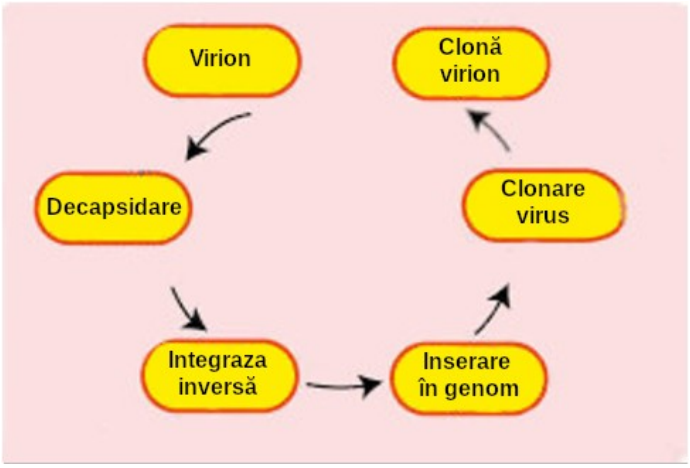

În ceea ce privește ritualul sacrificiilor umane, acesta are la bază imitarea purificării genomului viral care pentru clonare a fost nevoit să-și creeze o dublură pentru a semăna cu ADN-ul și care, înainte de asamblare trebuie îndepărtată. Inima fiind considerată sediul acestui genom viral, ea era smulsă și dăruită Soarelui (virusului pentru asamblare).

Mai târziu, când s-a considerat că sediul genomului viral este capul (cu ajutorul minții se poate activa genomul viral) s-a trecut la decapitări.

Omul poate activa acest virus din genomul prin inițiere și îl poate clona prin practicarea unei căi spirituale. Stresul de orice fel are și el o contribuție importantă la activarea virusului.

Cât timp genomul bacterian și cel viral colaborează (echilibrul contrariilor), există bunăstare. Dacă acest echilibru este stricat și începe clonarea virusului se declanșează bolile și foametea.

De regulă, echilibrul este stricat de virus care este un trickster[25], un trișor, ce ne-a lăsat moștenire știința ezoterică. Curiozitatea înnăscută a omului oferă virusului suficient material din care să-și aleagă persoanele care să-l cloneze, ademenindu-i în practicarea inițierii pentru activarea virusului și apoi în practicarea unei căi spirituale pentru creșterea scânteii divine din noi (virusul), a embrionului de aur.

25 Un trickster este o persoană onestă care înșală pe alții prin trișare, sau, în sensul magicianului, la un artist care produce iluzii. Termenul se referă, de asemenea, la o ființă inteligentă care-și folosește cunoștințele ascunse pentru a juca feste, a înșela sau a sfida regulile convenționale.